

Sygn. akt III AUa 1825/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Podlewska
Sędziowie:	SA Małgorzata Gerszewska SA Michał Bober (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Anita Musijowska

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Gdańsku

sprawy K. S. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o stwierdzenie nieważności decyzji

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt VI U 3476/15

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

SSA Małgorzata Gerszewska SSA Alicja Podlewska SSA Michał Bober

UZASADNIENIE

K. S. (1) odwołała się od postanowienia ZUS z 28.07.2015 r. o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o zwrocie nienależnie pobranych świadczeń.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania, bowiem zaskarżone postanowienie rozstrzyga sprawę podlegającą kontroli sądu administracyjnego a także z uwagi na znaczne przekroczenie terminu do wniesienia odwołania oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy zmienił decyzję zobowiązując organ rentowy do wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22 października 2003r. Rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Decyzją z dnia 22.10.2003 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. zobowiązał ubezpieczoną K. S. (1) do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń za wskazany w decyzji okres wraz z odsetkami. Decyzja ta uprawomocniła się.

We wniosku z dnia 8.06.2015 r. ubezpieczona wniosła o stwierdzenie nieważności decyzji w części zobowiązania do zapłaty odsetek. Postanowieniem z dnia 28.07.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji o zwrocie nienależnie pobranych świadczeń wskazując jako podstawę decyzji art. 180 k.p.a., art. 123 i 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w związku z art. 83 ust. 2 i 83 a ust. 4 ustawy systemowej.

Postanowienie to zostało doręczone ubezpieczonej 6.08.2015 r. przesyłką zwykłą a pismem z dnia 2.09.2015 r. (nadanym 2.09.2015 r.) ubezpieczona złożyła odwołanie od tego postanowienia.

W odwołaniu ubezpieczona zarzuciła naruszenie przez organ rentowy art. 83 a ust. 2 i 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez przyjęcie, że decyzja z dnia 22.10.2003 r. stanowi decyzję ustalającą prawo do emerytury. Postanowieniem z dnia 14.09.2015 r. (k. 98 akt rentowych) utrzymano w mocy postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania i nie nadano biegu odwołaniu ubezpieczonej. W kolejnym odwołaniu z dnia 5.10.2015 r. odwołująca wniosła o zobowiązanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do przekazania odwołania z 2.09.2015 r. do Sądu.

Zgodnie z art.180 § 1 k.p.a. w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych stosuje się przepisy kodeksu, chyba że przepisy dotyczące ubezpieczeń ustalają odmienne zasady postępowania w tych sprawach. § 2 tego przepisu stanowi, że przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy wynikające z przepisów o ubezpieczeniach społecznych, o zaopatrzeniach emerytalnych i rentowych, o funduszu alimentacyjnym, a także sprawy wynikające z przepisów o innych świadczeniach wypłacanych z funduszy przeznaczonych na ubezpieczenia społeczne. Zgodnie z art. 83 b ust. 1 ustawy systemowej, jeżeli przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, Zakład w tych przypadkach wydaje decyzję. Zgodnie natomiast z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 13.10.98 r. o systemie ubezpieczeń społecznych od decyzji Zakładu przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego.

Art. 83a ust.1 ustawy systemowej stanowi, że prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie.

Ustęp 2 tego przepisu wskazuje, że decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

W myśl § 4 art. 83a ust.1 ustawy systemowej przepisów ust. 1-3 nie stosuje się w postępowaniu o ustalenie uprawnień do emerytur i rent i ich wysokości.

Odwołując się do poglądu wyrażonego w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2011 r. w sprawie I UZP 3/10 Sąd I instancji wskazał, że podstawowe zasady trybu odwoławczego dotyczą wszystkich decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w zakresie indywidualnych spraw, z wyjątkami wymienionymi enumeratywnie w ustawie systemowej. W sprawach ubezpieczeń społecznych "unieważnienie decyzji ostatecznej nie zostało poddane trybowi przewidzianemu w Kodeksie postępowania administracyjnego dla nadzwyczajnego postępowania organu wyższego stopnia (od którego przysługiwałoby odwołanie do organu stopnia jeszcze bardziej wyższego). W sprawach ubezpieczeń społecznych nie ma takiego dystansu (rozerwania związku) między decyzją ostateczną a decyzją w przedmiocie jej unieważnienia. Ta druga zostaje podjęta nie w nadzwyczajnym postępowaniu, ale przez ten sam organ (Zakład), który wydał decyzję ostateczną i - jeżeli nie była ona przedmiotem postępowania sądowego - może ją unieważnić, jeżeli jest sprzeczna z prawem według powodów sprzeczności określonych w

Kodeksie postępowania administracyjnego". W regulacji zawartej w art.83 a ustawy systemowej, jak wskazał Sąd Najwyższy, "uzupełniona została egzemplifikacja zasady wydawania przez Zakład decyzji w sprawach indywidualnych o określone decyzje, które także mieszczą się w zakresie indywidualnych spraw dotyczących przedmiotów przykładowo wymienionych w pięciu punktach art. 83 ust. 1 ustawy, ale ponadto mają określoną kwalifikację procesową". W konsekwencji, zdaniem Sądu Najwyższego odwołanie do właściwego sądu pracy i ubezpieczeń społecznych przysługuje także od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (organu rentowego) wydanej na podstawie art. 83a ust. 2 ustawy systemowej w przedmiocie nieważności decyzji. Pojęcie "decyzji w przedmiocie nieważności decyzji" jest szersze od pojęcia "stwierdzenie nieważności decyzji", czy też "odmowa stwierdzenia nieważności decyzji", a zatem może być bez wątpliwości odniesione do odmowy wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, bo jest to rozstrzygnięcie w przedmiocie nieważności decyzji. Stosownie do art. 83b ust. 1 ustawy systemowej, Zakład wydaje decyzje także w takich przypadkach, które według Kodeksu postępowania administracyjnego załatwiane są postanowieniami kończącymi postępowanie w sprawie. Odmowa wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji w postępowaniu administracyjnym następuje w formie postanowienia (art. 61a § 1 k.p.a.). Postanowienie odmawiające wszczęcia postępowania jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, wobec czego, stosownie do przytoczonego wyżej art. 83b ust. 1 ustawy systemowej, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje w tym zakresie decyzję, która jest decyzją w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji. Biorąc pod uwagę argumentację zawartą w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego, Sąd stwierdził, że przysługuje od niej odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, skoro taka jest droga odwoławcza od wszystkich decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (z wyjątkami wymienionymi w ustawie systemowej), a więc również od decyzji w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji.

Decyzja z dnia 22.10.2003 r., której stwierdzenia nieważności w części domagała się ubezpieczona, dotyczy zwrotu nienależnie pobranych świadczeń a właściwie odsetek ustalonych w tej decyzji i nie jest sprawą o ustalenie uprawnienia do emerytury lub renty. W związku z powyższym powołanie się w zaskarżonej decyzji z dnia 28.07.2015 r. na wyłączenie z art. 83 a ust. 4 ustawy systemowej było wadliwe a organ rentowy winien wszcząć postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności i rozpoznać wnioski ubezpieczonej z dnia 8.06.2015 r. oraz zawarte w nim zarzuty w kontekście brzmienia art. 156 § 1 pkt. 2 k.p.a.

Sąd Okręgowy nie oceniał w niniejszym postępowaniu istnienia lub braku przesłanek do unieważnienia decyzji, bowiem przedmiotem postępowania sądowego była jedynie decyzja odmawiająca samego wszczęcia postępowania a Sąd rozpoznając odwołanie związany jest treścią zaskarżonej decyzji.

W apelacji od wyroku organ rentowy zarzucił rozstrzygnięciu: naruszenie przepisu art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, ponieważ Sąd zmienił decyzję organu rentowego z dnia 28.07.2015r. w przedmiocie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22.10.2003r. i nie orzekł co do istoty sprawy błędnie zobowiązując organ rentowy do wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie oraz naruszenie przepisu art. 83a ust. 2 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2015r., poz. 121 ze zm.) poprzez błędne uznanie, że organ rentowy nie rozpoznał wniosku ubezpieczonej z dnia 08.06.2015r. w kontekście brzmienia art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. w sytuacji, gdy organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 28.07.2015r. odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 22.10.2003r., gdyż uznał, że brak przesłanek do unieważnienia tej decyzji.

W konsekwencji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty apelacyjne są uzasadnione w całej rozciągłości i wobec wadliwości orzeczenia skutkowały jego zmianą i oddaleniem odwołania.

Sąd I Instancji niewadliwie powołał się na poglądy wyrażone w judykaturze Sądu Najwyższego, jednak wyprowadził z tego judykatur wadliwe wnioski z perspektywy rozstrzygnięcia konkretnej sprawy poddanej kontroli w niniejszym postępowaniu odwoławczym.

Tak też słusznie przyjmując wskazane wyżej rozważania prawne, skutecznie wyprowadzić można z nich jedynie ten wniosek, że zaskarżone postanowienie organu rentowego należy traktować w kategorii decyzji administracyjnej tego organu, od której przysługuje odwołanie do Sądu. Wniosek taki nie determinuje jednak sposobu rozpoznania odwołania a w żadnym razie nie pozwala na wydawanie orzeczenia pozbawionego waloru merytorycznej kontroli stanowiska organu rentowego.

Stosownie do art. 477¹⁴ k.p.c.: § 1. Sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia. § 2. W przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy.

Mając na względzie, że spór w przedmiotowej sprawie dotyczył rozstrzygnięcia objętego częściowo materią decyzji z dnia 22.10.2003 r. (zobowiązanie do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia w części dotyczącej odsetek) ewentualne pozytywne rozstrzygnięcie co do istoty sprawy musiałyby się sprowadzać do zmiany decyzji i ustalenia braku podstaw do żądania od skarżącej zapłaty odsetek od wypłaconego świadczenia. (Por. odpowiednio: rozważania poczynione w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2016 r. w sprawie I UZ 9/16 - www.sn.pl).

Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela także rozważania poczynione w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie III AUa 698/15 (pogląd podzielany także w innych orzeczeniach tego Sądu np.: w sprawie III AUa 1291/15) - [http://orzeczenia.bialystok.sa.gov.pl/details/\\$N/15050000001521_III_AUa_000698_2015_Uz_2016-03-03_001](http://orzeczenia.bialystok.sa.gov.pl/details/$N/15050000001521_III_AUa_000698_2015_Uz_2016-03-03_001) , że odmowa wszczęcia postępowania w sprawie unieważnienia decyzji, inaczej mówiąc stwierdzenie braku przesłanek do unieważnienia decyzji, w konsekwencji odmowa zmiany ustalenia istniejącego stanu prawnego (...), jest także decyzją wydaną na podstawie art. 83a ust. 2 u.s.u.s. Jakkolwiek materia wskazanej sprawy dotyczyła podstaw prawnych do ustalenia obowiązku uiszczania składek na ubezpieczenie zdrowotne, rozważania SA w Białymstoku mają odpowiednie odniesienie do materii niniejszej sprawy a wobec ich całkowitej aprobaty przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wystarczy odesłać do lektury wskazanego orzeczenia.

Powyższe konkluzje, a tym samym słuszność zarzutu apelacyjnego nie rozstrzygnięcia istoty sprawy dawały Sądowi Apelacyjnemu podstawę do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania stosownie do art. 386 § 4 k.p.c. Skorzystanie z możliwości rozstrzygnięcia kasatoryjnego jest wyjątkiem od reguły merytorycznego rozpoznania sprawy, zaś posłużenie się przez ustawodawcę zwrotem fakultatywnym „może” wskazuje na dopuszczalność takiego rozstrzygnięcia a nie na bezwzględny nakaz. Sąd Apelacyjny podziela w tej materii stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w sprawie IV CSK 748/13 – wyrok z dnia 02.10.2014 (www.sn.pl), gdzie wskazano m.in., że art. 386 § 4 k.p.c. nie nakłada na sąd drugiej instancji bezwzględnego obowiązku uchylenia zaskarżonego wyroku w razie stwierdzenia nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji, lecz przez użycie określenia "sąd drugiej, instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania", pozostawia sądowi odwoławczemu wybór rozstrzygnięcia, nie wykluczając możliwości rozpoznania przez ten sąd sprawy merytorycznie. Dokonanie takiego wyboru i w jego wyniku rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji, mimo że sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istoty sprawy, samo w sobie nie narusza konstytucyjnego prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu dwuinstancyjnym, skoro ustawodawca dopuścił w takiej sytuacji możliwość rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji.

Dla właściwego rozpoznania sprawy konieczne było jednak uzupełnienie ustaleń faktycznych w stosunku do tych, które zostały poczynione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Jak wynika z akt organu rentowego, na podstawie wniosku z dnia 22.09.2000r. emerytura należna A. Z. (1) była przekazywana świadczeniobiorcy na wskazany w zawiadomieniu numer konta (pismo k.67 akt rentowych ZUS dot. A. Z.) A. Z. (1) zmarł w dniu (...) (akt zgonu k.77) Mimo zgonu świadczeniobiorcy świadczenie nadal było wypłacane na wskazany przez zmarłego numer konta. Po stwierdzeniu, że świadczeniobiorca zmarł, pozwany wstrzymał wypłatę świadczenia i podjął ustalenia osoby, która do 31.07.2003r. nadal świadczenie pobierała. Wobec odmowy wskazania przez Bank danych współwłaściciela konta (korespondencja z (...) k.79-82 a.r.), pozwany organ rentowy w dniu 22.10.2003r. wydał decyzję o zwrocie nienależnie pobranych świadczeń przez córkę a zarazem spadkobiercą zmarłego – wnioskodawczynię K. S. (2) określając wysokość nienależnie pobranych świadczeń na kwotę 56.044,14zł wzywając w decyzji do zapłaty ww. kwoty powiększonej o odsetki w kwocie 15.073,01zł (razem 69.118,05zł). Decyzja została wydana przez organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W., a następnie została doręczona skarżącej z pouczeniem o możliwości i sposobie zaskarżenia oraz opatrzona podpisami Inspektora ZUS oraz A.. (decyzja k.83 a.r.) Na podstawie wskazanej decyzji, która nie została zaskarżona organ rentowy prowadzi w stosunku do wnioskodawczyni czynności egzekucyjne (okoliczność bezsporna)

Pismem z dnia 18.08.2004r. organ rentowy zawiadomił Prokuraturę Rejonową w Wałbrzychu o popełnieniu przez wnioskodawczynię przestępstwa przywłaszczenia świadczeń emerytalnych wypłacanych jej ojcu po zgonie wobec faktu, że była współwłaścicielką rachunku bankowego i nie powiadomiła organu rentowego o zgonie świadczeniobiorcy nadal pobierając świadczenie. (zawiadomienie k.102 i 110 a.r.). Prawomocnym wyrokiem z dnia 18.11.2005r. K. S. (1) została uznana winną tego, że w okresie od 1 grudnia 2000r. do 31 lipca 2003r. w W., woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu nie powiadamiając (...) Oddział w W. o śmierci ojca A. Z. (1), posiadając uprawnienie do korzystania z jego konta bankowego w Banku (...) Oddział w W., na które Zakład Ubezpieczeń Społecznych przekazywał co miesiąc świadczenie emerytalne przywłaszczając sobie pieniądze w łącznej kwocie 69.118,05zł działając na szkodę Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. tj. występku z art.284 §1 k.k. w zw. z art.12 k.k. i za czyn ten została skazana na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat pięciu z nałożeniem obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. kwoty 69.118,05zł.

Dotychczas skarżąca spłaciła z całości zadłużenia kwotę 10.362,83zł, która to kwota została zaliczona na poczet należności głównej. (pismo k.51 a.r., rozliczenie k.56 a.r. K. S.)

We wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 22.10.2003r. złożonym w dniu 08 czerwca 2015r. skarżąca wskazała, że decyzja w jej ocenie naruszała przepis art.138 ustawy o emeryturach i rentach w części, w jakiej określała obowiązek zapłaty odsetek za okres od wypłaty świadczeń do daty wydania decyzji. W uzasadnieniu wniosku skarżąca odwołała się do poglądów sądów powszechnych wyrażanych jednolicie w orzeczeniach z lat 2012 – 2014 wskazujących na brak podstaw do domagania się przez organ rentowy odsetek od świadczeń nienależnie wypłacanych za okres sprzed wydania decyzji określającej świadczenie jako nienależnie pobrane i żądającej jego zwrotu. (wniosek k.61-64 a.r.)

W ramach tak skonstruowanych ustaleń stanu faktycznego Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw do uznania, że decyzja z dnia 22.10.2003r. obarczona jest takimi wadami prawnymi, które powodowałyby jej nieważność, która wymagałaby stwierdzenia z urzędu przez organ rentowy (stosownie do art. 83 a ust.2 ustawy systemowej).

We wstępie do dalszych rozważań wskazać należy, że w praktyce stosowania przepisu art. 138 ustawy o emeryturach i rentach w okresie bezpośrednio po wejściu w życie przepisów ustawy, jego interpretacja w kierunku domagania się obok świadczenia wypłaconego, również odsetek wypłaconych do daty wydania decyzji była interpretacją powszechnie przyjętą przez organ rentowy, który odwoływał się w tym zakresie także do konstrukcji art.84 ust. 1 ustawy systemowej w zakresie dochodzenia odsetek. Decyzje organu rentowego w zakresie zobowiązania do zwrotu – obok świadczenia wypłaconego – także odsetek za okres od pobrania świadczenia do daty decyzji zobowiązującej do zwrotu świadczenia, uzyskiwały też aprobatę w judykaturze sądów powszechnych (por np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 czerwca 2001 r. w sprawie III AUa 742/00 OSA 2001/10/36, Pr.Pracy 2001/11/46.)

Faktem jest, że orzecznictwo wypracowane w pierwszej i kolejnej dekadzie obowiązywania ustawy wypracowało i utrzymało stanowisko zbliżone z poglądami przedstawionymi przez wnioskodawczynię w dotychczasowym postępowaniu co do wymagalności roszczenia o zwrot nienależnego świadczenia i powstania obowiązku odsetkowego dopiero z chwilą wydania decyzji.

Sam jednak fakt oparcia decyzji na wadliwej interpretacji przepisów obowiązującego prawa nie przesądza o tym, że decyzja z dnia 22.10.2003r. obarczona jest takimi wadami prawnymi, które powodowałyby jej nieważność wobec faktu, że została wydana albo bez podstawy prawnej, albo z rażącym naruszeniem prawa. Jeśli nawet bowiem przyjąć, że decyzja ta naruszała obowiązujące prawo – który to pogląd znajdowałby uzasadnienie w późniejszym naprowadzonym przez skarżącą orzecznictwie – to naruszenie to nie może być uznane za rażące. Godzi się w tym miejscu wskazać, że świadczenie wypłacone zostało wnioskodawczyni wskutek popełnienia deliktu (występku przywłaszczenia), który skutkowało wydaniem przez sąd karny wyroku skazującego oraz nakładającego na wnioskodawczynię obowiązek wyrównania całej szkody w tym zapłaty należności głównej jak i odsetek. Skutkiem nałożenia wskazanego obowiązku probacyjnego przestępne uszczuplenie funduszy, którymi dysponuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych miało zostać wyrównane przez wnioskodawczynię w zakresie usprawiedliwionym rozmiarem uszczerbku spowodowanego w funduszach, których dysponentem jest Zakład. Skazana miała wyrównać rzeczywistą szkodę wynikłą bezpośrednio z przestępstwa, z uwzględnieniem wszystkich jej składników i elementów, w tym odsetek, tyle że w zakresie orzeczonym przez sąd karny. Z obowiązku tego skarżąca się nie wywiązała.

W efekcie więc wnioskodawczyni ani nie zaskarżyła decyzji z dnia 22.10.2003r. w istocie godząc się z nałożonym obowiązkiem zapłaty odsetek od daty wyłudzenia każdego miesięcznego świadczenia do daty wydania decyzji, ani też nie wywiązała się z nałożonego wyrokiem karnym obowiązku naprawienia szkody ustalonej w wysokości obejmującej tę należność główną i odsetki.

Przypominając zatem że od decyzji, której unieważnienia żądała wnioskodawczyni przysługiwał środek odwoławczy do właściwego sądu, z którego wnioskodawczyni nie skorzystała, w konsekwencji nie można uznać, by "swoisty" tryb odwoławczy wskazany w art. 83a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych mógł być stosowany w miejsce kontroli instancyjnej w postępowaniu sądowym na skutek odwołania od decyzji organu rentowego.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok stosownie do art.386 §1 k.p.c. i oddalił odwołanie od decyzji organu rentowego stosownie do art.477¹⁴ §1 k.p.c.